

REHELLINEN PUOLUSTUSKANTA TULEE NÄKYVIIN

Viime päivien, varsinkin eilispäivän tapahtumat Pietarissa osoittavat silminnähtävästi, kuinka oikeassa me olimme puhuessamme *joukkojen* „rehellisestä” puolustuskannasta erotukseksi johtajien ja puolueiden puolustuskannasta.

Väestön laajat joukot koostuvat proletaareista, puoli-proletaareista ja köyhistä talonpojista. Ne muodostavat kansan valtavan enemmistön. *Näitä* luokkia eivät todellakaan kiinnosta aluevaltauksset; imperialistinen politiikka, pankkipääoman voitot, Persiaan rakennettujen rautateiden tuottamat tulot, suurituloisten virkapaikkojen saanti Galitsiassa tai Armeniassa, vapauden polkeminen Suomessa,— kaikki tämä *ei* kiinnosta niitä (mainittuja luokkia).

Ja kaikki tämä yhdessä muodostaakin juuri sen, mitä tietessä ja sanomalehdissä on tapana nimittää imperialistiseksi anastus- ja ryöstöpolitiikaksi.

Asian olemus on siinä, että Gutshkovit, Miljukovit, Lvovit — vaikkapa he kaikki henkilökohtaisesti olisivat hyveen, pyyteettömyyden ja ihmisrakkauden enkeleitä,— ovat kapitalistien *luokan* edustajia, johtajia, valitsemia, ja tämä luokka on kiinnostunut anastus- ja ryöstöpolitiikasta. Tämä luokka on sijoittanut miljardeja „sotaan” ja hyötyy satoja miljoonia „sodasta” ja aluevaltauksista (s.o. vieraiden kansallisuuksien väkivaltaisesta alistamisesta tai väkivaltaisesta *liittämisestä*).

Siihen luottaminen, että kapitalistien *luokka* saattaa „parantua”, lakata olemasta kapitalistiluokka, kieltäytyä liikevoitoistaan, on pettävä toive, turha haave, joka käytännössä muuttuu kansan petkuttamiseksi. Vain pikku-

porvarilliset poliitikot, jotka häilyvät kapitalistisen ja proletarisen politiikan välillä, saattavat hautoa tai pitää yllä sellaisia peittäviä toiveita. Nimenomaan tässä on narodnikkipuolueiden ja menshevikkien nykyisten johtajien, Tshheidzen, Tseretelin, Tshernovin ynnä muiden virhe.

Puolustuskannan joukkoedustajat eivät lainkaan tunne politiikkaa: he eivät ole voineet oppia politiikkaa kirjoista, eivät Valtakunnanduumaan osallistumisesta tai seuraamalla läheltä politiikkaa harjoittavien ihmisten toimintaa.

Puolustuskannan joukkoedustajat eivät vielä tiedä, että sotia käyvät *hallitukset*, että hallitukset ilmentävät tiettyjen *luokkien* etuja, että nykyistä sotaa käyvät molempien sotiin valtakuntaryhmien kapitalistit kapitalistien rosvouspyyteiden ja -tarkoituserien hyväksi.

Tietämättä tätä puolustuskannan joukkoedustajat ajattelevat yksinkertaisesti: emme tahdo vallata alueita, vaadimme demokraattista rauhaa, emme tahdo käydä sotaa Konstantinopolista, sotaa, jonka tarkoituksena on Persian kuristaminen, Turkin y.m. ryövääminen, me „vaadimme”, että Väliaikainen hallitus kieltäytyy aluevaltauksista.

Puolustuskannan joukkoedustajat tahtovat *vilpittömästi* tätä, ei kukin henkilökohtaisesti, vaan luokkana, sillä he edustavat niitä luokkia, joita aluevaltauksiset *eivät kiinnosta*. Mutta nämä joukkoedustajat eivät tiedä, että kapitalistien hallitus ja kapitalistit voivat sanoissa kieltäytyä aluevaltauksista, voivat „selviytyä” lupauksilla ja kauniilla sanoilla, mutta *teoissa eivät voi kieltäytyä* aluevaltauksista.

Juuri sen vuoksi Väliaikaisen hallituksen nootti huhtikuun 18 päivästä herätti puolustuskannan joukkoedustajissa niin voimakasta ja niin oikeutettua suuttumusta.

Politiikkaa tuntevia henkilöitä tämä nootti ei voinut ihmetyttää, sillä he tiesivät mainiosti, että kaikki kapitalistien „kieltäytymiset aluevaltauksista” ovat tyhjänpäiväistä paperien kirjoittelemista,—ei muuta kuin diplomaattien tavallisia metkuja ja korulauseita.

Mutta puolustuskannan „rehelliset” joukkoedustajat olivat ihmeissään, kuohuksissaan, täynnä suuttumusta. He *aavistivat* — he eivät käsittäneet sitä vielä aivan selvästi, mutta he aavistivat, että heitä oli petetty.

Juuri tämä on sen kriisin *olemus*, joka pitää osata erottaa tarkalleen erinäisten henkilöiden ja puolueiden mielipiteistä, odotuksista ja olettamuksista.

Tämä kriisi voidaan tietenkin „tukkia” lyhyeksi aikaa uudella julistuksella, uudella nootilla, uudella mitään muuttamattomalla paperilla (se on hra Plehanovin „Jedinstvossa” antaman neuvon sekä toisaalta Miljukovien ja kumpp. ja toisaalta Tshheidzen, Tseretelin y.m. pyrkimysten sisältönä),— muodostunut halkeama voidaan tietysti „tukkia” „paperilla”, mutta siitä ei koidu mitään muuta kuin vahinkoa. Sillä uudella mitään muuttamattomalla paperilla joukot tulevat välttämättä petetyiksi; uusi suuttumuksen purkaus on kiertämätön, ja jos tämä purkaus tulee olemaan vaistonvarainen, niin se voi helposti osoittautua hyvin vahingolliseksi.

Joukoille on sanottava koko totuus. Kapitalistien hallitus *ei* voi kieltäytyä aluevaltauksista; se on sotkeutunut, sillä ei ole ulospääsyä. Se tuntee, tajuaa, näkee, että ilman vallankumouksellisia toimenpiteitä (joihin pystyy vain vallankumouksellinen luokka) *ei ole pelastusta*, ja se touhuaa, reuhtoo kuin mielipuoli, lupaa yhtä, mutta tekee toista, milloin uhkaa joukkoja väkivallalla (Gutshkov ja Shingarjov), milloin taas tarjoaa valtaa pois käsistään.

Rappiotilaan, kriisiin, sodan kauhuihin, ulospääsemättömään tilanteeseen — siihen ovat kapitalistit johdattaneet *kaikki* kansat.

Ulospääsyä ei todellakaan ole — *paitsi* vallan siirtämistä vallankumouksellisen luokan, vallankumouksellisen proletariaatin käsiin, joka yksin vain kykeneekin, väestön enemistystä *kaikissa* sotivissa maissa ja johdattamaan ihmiskunnan kestävään rauhaan, pääoman ikeestä vapautumiseen.

„Pravda” № 38, toukokuun 5
(huhtikuun 22) pnä 1917

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan